

mest muligt afkølede. Kravet i stk. 2 om, at svinene skal kunne ligge i skyggen i udstrakt sideleje, vil ofte indebære større udearealer end de minimumskrav, der er fastsat efter § 9.

På grund af risikoen for infektioner kan der i visse tilfælde være behov for at hindre, at diegivende søer i en kort periode efter faring har adgang til sølehuller. Der skal derfor efter *stk. 3* være mulighed for at lukke adgangen til sølehullet for diegivende søer i op til 14 dage efter faring, hvis det er veterinært begrundet.

Til § 11

Praksis har vist, at pattegrisedødeligheden hos drægtige søer, der indsættes i farehytter senest 7 dage før forventet faring, er signifikant lavere end hos søer, der er indsat 0-6 dage før faring. Flytning kort før faring stresser dyrene, hvilket kan medføre øget faringslængde, reduceret mælkenedlægning og nedsat absorbtion af råmælksantistoffer hos grisene mv.

Det foreslås derfor, at drægtige søer og gylte skal indsættes i farehytter senest 7 dage før forventet faring.

Til § 12

Det er vigtigt for svinenes velfærd, at de altid har adgang til rigeligt, frisk vand. Ved udendørs hold af svin kan der være problemer med tildeling af vand, når det er frostvejr, ligesom der kan være problemer med algevækst i vandtrugene i de varmeste perioder.

Det foreslås derfor, at svin over 14 dage gamle, der holdes udendørs, altid skal have fri adgang til rent drikkevand. I perioder med frost stilles dog alene krav om, at svinene skal have rent drikkevand mindst en gang om dagen i forbindelse med fodring. Fri adgang til vand indebærer, at afstanden fra svinets mulige opholdssteder til drikkevandet ikke må være så stor, at svinet alene på grund af afstanden hindres i at drikke.

Pattegrise har de første 14 dage efter faring ikke behov for vand til at supplere soens mælk. Det er imidlertid vigtigt at henlede producenternes opmærksomhed på, at pattegrisene allerede efter de første 14 dage har behov for adgang til særskilte ressourcer som vand og foder, hvorfor det foreslås, at pattegrise alene undtages fra kravet om fri adgang til vand i de første 14 dage.

Til § 13

Selvom svin, der holdes udendørs, i de fleste tilfælde burde have rigelig adgang til græs, kan det ske, at de holdes på marker, hvor græsdekken er for kort til, at de kan æde ret meget af det, eller hvor der kun er et yderst sparsomt græsdekke. Der kan endvidere være

enkelte mere eller mindre permanente udeanlæg, hvor svinene kun har adgang til et begrænset udeareal med lidt eller intet græsdekke. Af hensyn til de drægtige søers og gyltes behov for at føle sig mætte og til alle svinenes behov for at have noget at rode i, foreslås det derfor, at alle svin skal have adgang til halm eller andet, der kan tilgodese disse behov.

For så vidt angår drægtige søer og gylte bemærkes, at et af de væsentligste velfærdsproblemer for disse dyr er, at de ofte er sultne, fordi de normalt fodres med et koncentreret foder, som opfylder deres behov for næringsstoffer, men som ikke giver tilstrækkelig mæthedfølelse. Det skyldes hensynet til pattegrisenes overlevelse i den efterfølgende diegivningsperiode. Hvis søerne bliver for fede, opstår der angiveligt hyppigere problemer under og efter faring med risiko for efterfølgende sygdomme med nedsat mælkeydelse til følge. Alternativ fodring med fiberrige foderblandinger eller et supplement i form af grovfoder har vist sig at øge mætheden uden at indvirke negativt på produktionsresultaterne i diegivningsperioden.

Tilsvarende har halm en positiv virkning, idet halmen øger mavefyldningen og dermed mæthedfølelsen. Halmen kan tillige fungere som medium for fødesøgningadsfærd, der er en vigtig og aggressionsdæmpende adfærd for sultne søer. Det bemærkes dog, at dyrenes sult stilles bedst ved at give dem adgang til et fodertilskud med højt indhold af opløselige fibre, idet tildeling af halm kun giver dyrene en meget kortvarig mæthedfølelse.

Til § 14

Bestemmelsen svarer til § 4 a i dyreværnsloven, jf. lov nr. 386 af 6. juni 1991 som ændret bl.a. ved lov nr. 183 af 14. april 1993 og lov nr. 80 af 9. februar 1999.

Formålet er for det første at gøre det muligt administrativt at gennemføre eventuelle direktiver fra EU om forsvarlig behandling af dyr og beskyttelse af dyrs velfærd.

Bestemmelsen om hjemmel til administrativ gennemførelse af direktiver blev foreslået indsat i dyreværnsloven i 1992, idet der havde vist sig et behov herfor. De internationale forpligtelser på dyreværnsområdet, der tidligere i det væsentlige forelå som udkast til forordninger, som efter vedtagelsen virker som national ret, havde i praksis vist sig i vidt omfang at blive fastsat som direktiver, der normalt kræver nationale opfyldelsesbestemmelser. Af lovtekniske såvel som af praktiske grunde fandt man det derfor hensigtsmæssigt i dyreværnsloven at åbne mulighed for, at sådanne regler kan gennemføres administrativt.

Forud for deltagelse i arbejdsgruppemøder i EU-